

[Socialministeren.]

i Gang med Løsningen af noget af disse nye Problemer, som beskæftiger snart sagt alle Lande, at skabe Beskæftigelse ad enhver Vej i Stedet for Understøttelse. Samtidig med, at man fra de Kredse, der stod haardest imod, haanligt lod en høre, at man kun interesserede sig for Understøttelse, jeg, der hader Understøttelse og altid har betegnet den offentlige Hjælp som et Onde, omend et nødvendigt Onde!

„Børsen“ skrev for nogen Tid siden med Henblik paa undertegnede, at ogsaa en Minister har Krav paa en hæderlig Behandling. Det er det første morsomme Paradoks, jeg har set i dette i øvrigt kedelige Blad. Det glædede mig naturligvis, men skal jeg dømme efter den Behandling, min Virksomhed som Socialminister og mine virkelige Formaal med Socialreformen har været Genstand for, maa jeg antage, at det vil vare en rum Tid, før dette Paradoks bliver ophøjet til konservativt Programpunkt.

Det kan naturligvis være ganske ligegyldigt for og med min Person — den Dag jeg ikke kan holde Osen ud længer, kan jeg jo gaa —, men denne stadige Læggen Socialreformen for Had, hvor det slet ikke drejer sig om dennes Virkninger, men om Virkningerne af en Krise og Arbejdsløshed, som man ikke vil gøre noget alvorligt for at bekæmpe ad enhver mulig Vej, denne Taktik er Synd over for de mange Tusinder, der i Forvejen fører en kummerlig Tilværelse, og Uforstand eller det, som værre er, over for de alvorlige Samfundsproblemer, som Socialreformen dog har søgt at bringe nogen Orden i.

Man skrev forleden i den socialdemokratiske Presse saadan noget som, at jeg kunde tage mig alle disse Angreb paa Socialreformen let; thi Kommunerne fortæller, at Socialreformen har skaaret Understøttelserne ned og skambyder Arbejdere med rent ud karrige Beløb, medens de Konservative paastaar, at Socialreformen har for højet alle Satsen, og at den ødsler med Understøttelser og vil bringe Kommunerne til Fallittens Rand, og der føjes til: Enhver Læser vil forstaa, at begge Dele ikke kan være rigtige; er de Konservatives Paastande rigtige, maa Kommunisternes være Løgn og omvendt. Jeg er nu kommet til det Resultat, at begge Dele er Løgn, men at ingen

Understøttelseslovgivning i Længden kan erstatte Tabet af Arbejde, hverken for den arbejdsløse eller set ud fra Samfundets Økonomi; og det er uretfærdigt at angribe Socialministeren, fordi man selv gennem sin Mangel paa Evne eller Lyst til at tage Dagens Gerning op undlader at skaffe det Arbejde, der overflødiggør Understøttelserne.

Vi befinder os i det hele i Øjeblikket, naar Talen er om Socialreformen, i en saglig set urimelig og uværdig Situation. Thi medens der er Brug for alle gode Kræfter for at faa det bedst mulige Resultat ud af dette vanskelige, omfattende Lovværk, søger den kommunistiske og den konservative Agitation paa alle mulige Maader, som jeg nu har dokumenteret, at give Socialreformen Skylden for alle den uvedkommende Samfundsonder og derigennem at lægge den for Had hver i sit Befolkningslag. Og Venstre, som af politiske Grunde ikke godt kan gøre det samme, præsterer saa til Gengæld, formodentlig af Skræk for den ansvarløse konservative Bladagitation, en opstilt Forargelse over min Administration af Socialreformen, en Forargelse, som ikke har det ringeste Grundlag i det virkelig passerede, hvad enhver sagkyndig juridisk Fortolker vil give mig Ret i. (Afbrydelse af *Edvard Sørensen*). Ja, De er da ikke blevet juridisk Fortolker endnu, ærede Medlem.

Vel ved jeg, at Pressefriheden er et dyrebart Klenodie, hvad Uvidenhed og Tøjlesløshed dog ikke er; men selv om man ogsaa vilde kunne hævde, at under Diktaturet maa ingen sige Sandheden, under Demokratiet maa alle lyve, saa eksisterer der dog ikke endnu nogen egentlig Forpligtelse til at lyve, hverken juridisk eller moralsk.

Nytter det da, at jeg slutter med at anmode de ærede Ordførere og Medlemmer samt Pressen om af Hensyn til dette store Lovomraades afgørende Betydning for Titusinders Ve og Vel at undlade at støtte den hidtidige ganske uansvarlige Agitation imod Socialreformen? Hvis det nytter, saa er i hvert Fald jeg, saa er ogsaa Regeringen til enhver Tid rede til en rent saglig Drøftelse eller Undersøgelse af mulige Fejl eller Skævheder ved selve Socialreformen eller dens Gennemførelse i Praksis. Men man maa ogsaa være rimelig. Man maa give lidt Tid, til man overhovedet kan vide, hvad